

спочатку надати студентам схему аналітичного розв'язку, а потім більш детально вивчати метод скінченних різниць.

Вивчення методів пошуку екстремумів нелінійних функцій при наявності обмежень-нерівностей зручно починати нагадуванням класу відповідних задач з дисципліни "Вища математика" при наявності обмеження-рівності. Нагадавши студентам спочатку схему метода пошуку безумовного екстремуму для нелінійних функцій двох змінних, потім схему пошуку умовного екстремуму (метода множників Лагранжа) для обмеження-рівності (пряма на площині), можна переходити до більш широкого класу задач з обмеженнями-нерівностями.

Розбивши відповідні задачі на ряд етапів, можна показати, що розв'язок такої задачі складається із поетапного розв'язку схожих задач, які вивчались раніше.

Така схема вивчення тем, як показав досвід, підвищує зацікавленість студентів, дає можливість краще засвоїти основні моменти досить складних тем з дисципліни "Обчислювальної математики" особливо в умовах обмеженості об'єму аудиторних занять, краще і з меншими витратами виконати домашнє завдання, підвищити залишковий рівень знань студентів з дисципліни.

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

Н.О. Сучко, викладач КІ Сум ДУ

Запровадження в Україні інвестиційно-інноваційної моделі економічного зростання на сучасному етапі її розвитку перетворюється на об'єктивну необхідність, альтернативою якій є занепад національної економіки,

втрата економічного й національного суверенітету.

Інноваційна діяльність є складним процесом трансформації новоотриманих ідей та знань в об'єкт економічних відносин. З огляду на значну роль, яку інноваційні процеси відіграють в сучасній економіці, визначення та врахування цих особливостей є неодмінною умовою забезпечення ефективності економічної стратегії держави.

Інноваційний процес у сучасному розумінні не обмежується першою появою на ринку нового продукту, послуги або доведенням до проектної потужності нової технології. По мірі розповсюдження інновація вдосконалюється, стає більш ефективною, набуває раніше не відомих споживчих властивостей. Це відкриває для неї нові сфери застосування, ринки, нових споживачів. Сукупний суспільний результат інновації є позитивним саме завдяки механізму розповсюдження інновацій. Інновація внаслідок свого комплексного розгортання утворює нову технологічно-соціально-економічну підсистему суспільства, яка складається з галузей, які здійснюють інновацію, які поширюють нову технологію та поглиблюють її економічні переваги та галузей, що виникають в результаті розвитку нового технологічного стилю.

Інноваційний розвиток можна охарактеризувати як процес структурного вдосконалення національної економіки, який досягається переважно за рахунок практичного використання нових знань для зростання обсягів суспільного виробництва, підвищення якості суспільного продукту, зміцнення національної конкурентоспроможності та прискорення соціального прогресу в суспільстві.

З вищенаведеного визначення слідує, що стимулювання інноваційного розвитку не може бути

обмеженим лише точковим стимулюванням вибраних тем досліджень чи розробок, а має бути спрямоване на створення умов для масового пошуку результативних шляхів технологічних змін і швидкої підтримки позитивних знахідок. Відтак головним завданням інноваційної політики держави є забезпечення збалансованої взаємодії наукового, технічного і виробничого потенціалів, розробка та впровадження механізму активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва, поширення інновацій по усіх сферах національної економіки.

Об'єктом інноваційної політики виступають не лише і не стільки окремі наукові чи виробничі підприємства, але також налагодженість та стабільність їхнього взаємозв'язку, системність взаємодії в процесі створення інновацій. Отже, посилюється необхідність цілеспрямованого, системного управління цим процесом, узгодженої взаємодії науковців та спеціалістів різних галузей знань для пошуку і розробки необхідних технологічних процесів, визначення оптимальних режимів роботи, створення устаткування.

Інструменти інноваційної політики держави повинні бути спрямовані на дієве стимулювання інноваційної діяльності підприємств, мобілізацію фінансових, матеріальних, людських та організаційних ресурсів для реалізації завдань інноваційного розвитку відповідно до наведених вище орієнтирів.

Інструменти податкової сфери полягають у запровадженні пільгового оподаткування пріоритетних видів інноваційної діяльності. При цьому має бути забезпечений перехід від надання пільг за належністю до пріоритетних галузей економіки до функціонального принципу.

Обмеженість бюджетних ресурсів в жодному разі не

може сприйматися як привід для відмови від державного фінансування науково-технічної та інноваційної діяльності. Водночас, вона спонукає до пошуку шляхів більш ефективного та цільового використання наявних коштів. Підвищення ефективності бюджетного фінансування науково-технічної сфери вимагає інвентаризації науково-технічних програм, що мають бюджетне фінансування; проведення науково-технологічного аудиту державних наукових і науково-дослідних установ та організацій з метою комплексної оцінки їхнього інтелектуального капіталу, визначення технологій, досвіду і знань, що мають комерційний потенціал.

Слід удосконалити механізми державних та галузевих замовлень з метою державного стимулювання виробництва науково-технічної та інноваційної продукції.

Інноваційна стратегія в інституційній сфері полягає у створенні дієздатних суб'єктів інноваційного процесу, суб'єктів регулювання цього процесу та мережі інноваційної інфраструктури, яка забезпечуватиме поточну діяльність цих суб'єктів.

Готовність регуляторної сфери до дій в умовах інноваційного розвитку є принципово важливим питанням. Тому слід здійснювати постійний моніторинг існуючих нормативних актів та тих, що готуються до прийняття, на предмет їхнього впливу на інноваційну діяльність. Необхідно продовжувати вдосконалення і розвиток чинного законодавства в патентно-ліцензійній сфері, приведення його у відповідність з нормами міжнародного права інтелектуальної власності, з урахуванням необхідності запровадження перехідного періоду для запобігання порушення національних економічних інтересів.

Основу формування в Україні інноваційного типу

розвитку, який базується на інтелектуальних та інформаційних технологіях виробництва, складає розвиток людського капіталу.

Здійснюючи політику регулювання і стимулювання інноваційного розвитку, держава змушена постійно вирішувати проблему балансу розподілу суспільних ресурсів. Рішення про концентрацію коштів на реалізацію інноваційних проектів веде до відносного зменшення обсягів споживання та поточного виробництва й інвестування. Між тим, в довгостроковій перспективі саме технологічні зрушення формують сукупний попит. Отже, вкладючи кошти в інновації, суспільство закладає основи довгострокової стратегії формування внутрішнього ринку товарів споживчого та виробничого призначення.

Протягом десяти років економічних трансформацій, які здійснювалися вельми непослідовно та набули в Україні надмірної тривалості, годі було очікувати активізації інноваційної діяльності. Дійсним показником ефективності державної трансформаційної політики, в тому числі – і в інноваційній сфері, має стати створення передумов для органічного переходу до інноваційної моделі розвитку.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ГРОМАДСЬКИМ ВИХОВАННЯМ У ВИЩІЙ ШКОЛІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ КРАЇН

Т.В.Грищенко, спеціаліст НВ КІ Сум ДУ

У сучасному світі, який увійшов у третє тисячоліття, відбуваються глобальні зміни в системі вищої освіти. Прагнення України інтегруватися в Європейський і світовий освітній простір настійно вимагає змін і в